

на вѣнчавката, която трѣбваше да стане въ Константиновградъ.

Трогнатъ отъ въодушевението и сърдечността на бѣдещия си зеть, Анри му подари любимия си Байаръ: игривия жребець съ лъскавъ червенъ косъмъ и обнизана съ бисеръ грива. Следъ това накара брата си Евстахий, заедно съ два отряда съставени отъ фрѣзи и ромеи, да изпроводи деспота до калето му.

А самъ замина обратно къмъ Константиновградъ, за да подготви тържествата за сватбата на едничката си дъщеря.

8.

Забиха въ луда превера всички малки и голѣми църкви на царския градъ. Изпълниха се улицитѣ съ празнично премѣнени люде, метнаха се по прозорци и чардаци пѣстрокитени черги, екнаха по всички стѣгди тѣпани и гайди . . .

Още въ първия мигъ, когато научи вестъта за успѣха на българитѣ при Верея — първата победа на сина ѝ — госпожа Теодора, която бѣ останали като намѣстница въ Търновъ, заповѣда да се накичи празнично града, а презъ идващата недѣля да се отслужатъ навсѣкъде молебени въ честь на царъ Борила.

За този тържественъ день, тя облѣче най-скѣпнитѣ си одежди, поръча да съобщятъ на Целгуба, че ще отидатъ да се помолятъ въ църквата на победоносеца Димитъръ и сама отиде да вземе Мария, за която бѣ приготвила изненада — скѣпъ подарѣкъ.

Момичето бѣ въ градината, откъмъ западната страна на палата. Още отдалече госпожа Теодора чу нѣкакво тихо бѣрене, смѣхъ, следъ това внезапно шумътъ утихваше, чуваха се нѣкакви странни провиквания, после отново почваше сѣщия сподавенъ кикоть.

Царевата майка сви вежди, очитѣ ѝ станаха зли и студени. Тя продължи пѣтя си съ тихи стѣпки, спрѣ задъ едни храсти, полека ги разгърна.

Мария седѣше на тревата и държеше въ рѣцетѣ си дребенъ соколъ. Тя го галѣше нѣжно и го зовѣше съ най-